

“Dag allemaal,” zei ik plompverloren.

“Ze komt vragen of Hector bij ons is blijven slapen. Of we misschien weten waar hij is?” zei Irma.

“Vannacht was hij hier!” zei Etienne. “Heb je dat al aan Julienne verteld, Irma?”

“Nee. Dat mag jij doen.”

Man en vrouw keken bokkig naar elkaar. Er zat een haar in de boter, zoveel was zeker.

“Wanneer is hij weggegaan?” vroeg ik snel.

“Ik denk iets over tweeën, samen met Ida, mijn schoonzus en haar man, de veldwachter. Wij zijn kort daarna gaan slapen,” zei Etienne Schepers.

“t Was halfdrie,” bitste Irma.

Ik wou daar weg. In gekibbel had ik geen zin.

“Heeft Hector verteld waarheen hij ging?” vroeg ik.

“Naar huis, veronderstel ik. Hij was wat beschonken en de veldwachter en Ida hebben hem bij de arm genomen. Met hun drieën zijn ze vertrokken,” zei Irma, “meer weten wij niet.”

Ze kruiste de armen en leunde tegen de gootsteen. De drie mannen staarden me eveneens zwijgend aan. Ik wist niet wat ik nu moest zeggen of doen. Camiel De Grande kuchte en nam een slok van zijn koffie. Toen stond hij op.

“Ik ga maar weer aan het werk.”

“Goed, Camiel.”

“Tja, ik ga er ook vandoor,” zei Jules Devos die het café ‘De Linde’ een paar huizen verder uitbaatte, “ik heb nog veel te doen.”

Ondanks de vrijgekomen plaatsen kreeg ik niet de kans te gaan zitten en me te branden aan te warme melk of koffie. Een kater temperde de gastvrijheid en ik bezorgde het echtpaar Schepers overlast. Hun lichaamstaal verraadde dat.

“Dus om twee uur zijn ze vertrokken?” probeerde ik nogmaals iets meer te vernemen.

“Twee uur of halfdrie. Zoiets, hé Tienne,” zei Irma.

“Ja, zoiets,” bevestigde Etienne Schepers.

“Hoe was hij gezind? Was hij erg dronken?”

“Nee. Hij was een beetje beneveld en slaperig. Oscar, die was goed zat!” morde Irma. “Ik wou hen allebei nog te eten geven, maar Hector weigerde. Oscar heeft een halve kotelet gegeten. Toen werd hij ziek en is als eerste vertrokken.”

“Een beetje later gingen de veldwachter en mijn schoonzus naar huis en Hector ging mee. Als je meer wilt weten, moet je de garde aanspreken,” vulde Etienne het verhaal verder aan.

Op dat moment werd de achterdeur opengetrokken en Oscar Devos stapte binnen.

Hij zag er slaapdronken uit, maar dan wel meer dronken dan slaperig! Zijn ogen zagen rood en ook in het gezicht was hij rood aangelopen. Het verwonderde me dat hij hier zo snel opdook. Hij moest na mijn bezoek onmiddellijk opgestaan zijn, want ik was amper een minuut of tien bij Schepers.

“Waarom heb je aan je moeder gezegd dat Hector hier bleef slapen?” vroeg ik.

“Zwijg, Julienne, ik heb geen idee! Ik heb zomaar iets gezegd. Ah! Mijn hoofd! Ik voel me niet goed. Ik ben vannacht slecht geworden en ben naar huis gegaan.”

“Hoe laat was dat?” vroeg ik.

“Geen idee.”

“Ik weet het wel, broer, het was twee uur!” zei Etienne.

“Halfdrie!” snauwde Irma.

“Twee uur?” Oscar staarde zijn schoonbroer en zus nogal lodderig aan en bleek zich toen iets te herinneren. “Twee uur? Halfdrie? Ja, dat kan, maar wanneer ik thuis was, dat kan ik niet zeggen. Het kan drie, vier of vijf uur geweest zijn. Ik weet niets meer. Ik herinner me alleen dat ik gevallen ben. Mijn overjas is verschrikkelijk vuil. Ik durf hem niet aan moeder tonen. Verder weet ik echt niets meer.”

“Zie je wel, Julienne. Je zal het garde Hoste moeten vragen. Ze zijn samen weggegaan. Hij weet vast meer,” zei Etienne.

“Oscar, wil jij eens naar de veldwachter rijden?” vroeg ik, want zelf de veldwachter aanspreken trok me niet erg aan.

“Vooruit, Oscar, doe dat nu maar,” zei Irma.

“Ik ben al weg.”

Oscar vertrok en wij zaten stom naar elkaar te kijken.

“God, mijn hoofd doet pijn,” steunde Irma.

“Weet je, wat jij nodig hebt?” spotte haar man. “Dat is een demi.”

“Lach maar, dat helpt echt!”

“Vooruit, dan zijn we weg. Ik lust er ook één.”

De sfeer sloeg om. Irma knoopte haar schort los en schikte het haar.

“Wacht nog even op Oscar. We kunnen hem niet voor een gesloten deur laten staan,” zei ze.

“We kunnen ook hier iets drinken. ‘De Linde’ is niet ver, ik trakteer als jij om drie demi’s gaat.” stelde ik voor.

Irma had geen verdere aanmoediging nodig en vertrok. Etienne gebaarde naar de lege stoel tegenover zich. Ik ging zitten. We zwegen allebei. Ik staarde naar de blinkende keukenvloer, het patroon dat de tegels vormden. Waar zat Hector? Ik probeerde me in hem te verplaatsen. Zag hem hier in de fauteuil zitten. En dan? Wie of wat had hem doen beslissen nog niet terug te keren naar de Noendreef? De koffiekant gaf geen antwoord. Ik kuchte even.

De stilte in de keuken benauwde me.

“Hopelijk, euh ... heeft Oscar straks nieuws?”

“Hm.”

Etienne strekte de benen. Het kniegewricht kraakte. “Ah! Ik word oud!” Hij stond op en liep naar de keukenkast waar een pakje sigaretten lag. Hij peuterde er één uit en stak die op, de rug naar me toe gedraaid. Sympathiek! Waar bleven die pinten?

Lang moest ik niet meer wachten. Niet op het bier en niet op Oscar. Eerst bracht Irma een dienbord met drie pinten binnen en even later dook Oscar op. Het nieuws dat hij meebracht, was echter niet opwekkend. Volgens veldwachter Hoste hadden hij en zijn vrouw mijn broer elk een arm gegeven en zo waren ze in de richting van de Oude Statie gestapt. Aan het huis van Compennolles waren ze uit elkaar gegaan.

“Hij zal de verharde weg naar het station genomen hebben,” zei Etienne.

“Dat zou kunnen! Onze Gasten zat bij Mus Anseeuw op hem te wachten.”

“Er zijn nog cafés, Julienne!”

“Ja, dat is waar. Zou hij daar ergens blijven hangen zijn?”

“Hector kan moeilijk nee zeggen! Dat weet je toch?” zei Irma.

Ze had gelijk. Hector zou zelden een pint weigeren, maar wie had hem meegetroond? Naar waar?

“Oscar, hier vijf frank, wil jij in alle cafés tot aan het station gaan kijken of Hector daar ergens zit? Hij was met de fiets. Misschien zie je die ergens staan. Ik blijf hier op je wachten.”

Ik merkte dat Oscar niet veel zin had, maar niet durfde te weigeren. Toen hij vertrokken was, stond Irma al te trappelen.

“Kom, wij gaan naar ‘De Linde’. Nu is het mijn beurt te trakteren. Ik heb nog dorst.”

Etienne liet zich niet pramen en met ons drieën vertrokken we.